

og saa vilde han maaske anlægge en Spekulation paa dette her og tjene mange Penge, og saa skulde Staten bagefter godtgøre det, for saa vidt han havde gjort en gal Beregning. Ja, men er dette ikke i højeste Grad at lege Skjul med Tinget? Hvor kan Ministeren dog her give en saadan Fremstilling af, hvad det drejer sig om? Det er jo ganske misvisende! Hvor mange Gange er det nødvendigt at pointere den Ting, at i det Tilfælde vilde Manden selvfølgelig erfare — det har jeg ikke nedlagt Indsigelse imod —, om Staten vilde lade denne Flaske gaa ind — saadan og saadan som den var beskaffen — for den lavere Told eller ikke. Men jeg siger — hvor ofte skal jeg gentage det —, at til hvilket Resultat Toldvæsenet end var kommet, var det Manden ganske ligegyldigt, fordi han, hvis Toldvæsenet gav den ene Besked, vilde gøre saadan, og, hvis Toldvæsenet gav den anden Besked, vilde gøre saadan. Han vilde ikke i det ene Tilfælde faa nogen som helst Gevinst fremfor i det andet.

Det er det, som Sagen drejer sig om, og alle andre lange Taler med Eksempler hentede fra andre Tilfælde betyde intet. Det er Sagens Kernepunkt. Og da siger jeg: Har Toldvæsenet, det vil sige Toldkontoret, det samme Toldkontor, som senere skulde indføre de andre, begaaet den Fejl at give ham den gale Besked og altsaa givet ham Anvisning paa at gøre det paa den Maade, som senere har bibragt ham dette Tab, saa er det ganske simple Spørgsmaal dette: Er det billigt? Og det er dette Spørgsmaal, som stilles til Folketinget: Er det billigt, at Staten beholder de Penge, den har faaet ved denne Fejl, eller skulle vi ikke hellere give dem tilbage? Der er ikke Tale om Konsekvenser eller store Tab eller Masser af Andragender, som dette høje Ting kan blive oversvømmet med. Hvis Sagerne ere lige saa billige og retfærdige i andre Tilfælde som i dette, bør man selvfølgelig behandle dem paa samme Maade.

Men i dette Tilfælde er Sagen ualmindelig simpel og Opfyldelsen af Mandens Ønske billigt og retfærdigt. Hvis det ikke var saa, var der jo heller ikke blevet ført den Forhandling, som nu er karakteriseret ogsaa af den ærede Ordfører — den Forhandling, som blev ført her i Fjor, hvor det jo tenderede henimod dette: Sagen skal nok gaa i Orden, men af formelle Grunde kunne vi ikke gøre det i Aar. Den ærede Ordfører sagde i Fjor, at han var ikke bemyndiget til pludselig

at anbefale Sagen henvist, og han vilde derfor bede mig, anmode mig om at tage Andragendet tilbage, da det jo kunde være Manden temmelig ligegyldigt, om han fik Pengene i Aar eller i Fjor. Saaledes løb i Virkeligheden Diskussionen ud i Fjor.

Hvorledes de to Ministre have stillet sig i Finansudvalget, er mig ikke ganske klart. Det er jo en mærkelig Omtale, den ærede Ordfører giver af Ministrenes Stilling. Finansminister Hage skal have været meget skrap i Fjor i Finansudvalget, og det gik derfor ikke med, vilde derfor ikke indstille Sagen i Fjor. Men derimod blev han under Diskussionen her blød og endte med sine velvillige Udtalelser. Derimod sagde den ærede Ordfører om den nuværende Finansminister, at han stillede sig ikke i Udvalget saa skrap afvisende, som han nu gør her i Diskussionen. Det var rart, om man egentlig kunde komme paa det rene med, hvad det er for ny Momenter, som ere komne ind i denne Sag i Aar, og som ikke fandtes i Fjor, og hvorledes det egentlig forholder sig med Udvalgets Stilling og Ministerens Stilling i Fjor. I Aar er det jo ganske sikkert saaledes, at hvis Finansministeren havde stillet sig paa lignende Maade som Hage, med andre Ord, hvis vi endnu havde Hage, saa var Sagen gaaet i Orden. Men Spørgsmaal om Ret og Billighed skal ikke saaledes kunne svinge fra det ene Aar til det andet, og i alt Fald skulde vi nødig gaa tilbage i saa Henseende.

I øvrigt skal jeg selvfølgelig ikke diskutere videre med den ærede Ordfører, thi den ærede Ordfører siger, at efter at han nu har hørt Ministeren, saa tør han ikke anbefale Tinget at følge min Opfordring til at henvise Sagen. Det er i højeste Grad karakteristisk! Ordføreren i en Sag er jo dog den, som skulde kende Sagen bedst. Der er ikke i Aar fremkommet noget nyt Moment i denne i og for sig ganske simple Sag, som ikke ogsaa var fremme i Fjor. Men først nu hører endelig Ordføreren en skrap Udtalelse af Ministeren, som egentlig bringer ham paa det rene med, hvad Sagen drejer sig om. Han har ikke tidligere været paa det rene med, hvad Sagen drejer sig om! Dette er uhyre karakteristisk, men det er jo ikke første Gang, at slige Vendinger ere foregaaede hos den ærede Ordfører. Det var da endelig en lykkelig Retræte, det ærede Medlem fik fra den alt for udsatte Post, til hvilken han, dreven af menneskelig Retfærdighedsfølelse, blev ført frem